

Íme: lélegzem,
dolgozom,
élek,
igen --
és költő vagyok
(olyan, amilyen).
Farkasszemet nézek
az étellel merően,
s. viaskodom vele,
ahogy csak telik tőlem.

Az étellel én szemben állok
de azt ne hidd,
hogy utálok tarka útjait.
Eszembe sincs!
Goromba mancsa csattog képemen,
rogyadozom halálra váltan,
és szeretem,
és mégis szeretem!

Ha föl húznának most egy fára
s megkérdenék:
„Kell-e, hékás, egy óra még?”
Rávágnám rögtön:
„Emberek!